

Rädslan på barnsben

Hon springer, så fort hon kan mellan träden. Hon river sig på hennes bara ben, men hon måste fortsätta. Kvällssolen tittar fram mellan trädtopparna. Hennes långa mörka hår flyger bakom henne, hon har inte klippt det sedan hon fyllde fem för tre år sen. Hon känner ständigt av rädslan, rädslan att inte hinna undan, rädslan att han ska hinna få syn på henne. Hon har inte mycket tid. Men hon får inte springa för långt, hon måste kunna hitta tillbaka. Hon hinner knappt se ner på marken framför sig och snubblar på en rot som sticker upp ur marken slingrande från ett träd. Tankarna snurrar omkring i huvudet på henne, kommer hon hinna undan? Kommer han se henne? ska hon ge upp? Eller ska hon fortsätta kämpa? Hon känner hjärtat bulta hårt i bröstet. Hon skyndar sig upp och börjar springa igen, då ser hon en stor sten några meter fram, ett bra ställe att gömma sig på tänker hon! Hon tar i med sina sista krafter och slänger sig in bakom den mosstäckta bumlingen. Marken täcks utav barr och grenar. De sticks och gör ont, men hon får inte ge ifrån sig några ljud. Hon måste hålla sig så tyst som möjligt och kämpa emot sina starka flåsningar. Annars kan han höra henne. Hon följer de andra barnen med blicken, de springer med all kraft de har. Hon ser rädslan i deras ögon, samma rädsla som jagar henne. Men han är bättre, snabbare. Han hinner ifatt dem, ingen har klarat sig undan än. De blir fångade en efter en, snart är det bara hon kvar. Han förflyttar sig långsamt och ser sig omkring ständigt. Den soliga och vackra sommardagen har dragit mot skymning. Hon känner hur kylan börjar krypa in under huden och bildar gåshud. Hon kan inte stanna här för länge. Tankarna far omkring i huvudet på henne och hon inser att hon måste ta sig därifrån, men de känns hopplöst. Hon tror att hon är den sista kvar nu. Hon ser hur han utvidgar sin gångradie och rör sig allt längre ifrån. Han har aldrig varit så långt ifrån henne som nu! Hans ögon är dessutom riktade de motsatta hållet. Tankarna börjar virvla i huvudet på henne, ska hon chansa? Ska hon springa? Kommer hon att klara sig annars... Detta kanske är den enda chansen hon får! Hon kravlar sig upp bakom stenen och tar första steget raka vägen hon kommit dit på dit. Han har inte märkt henne än, hon kanske faktiskt har en chans, tänker hon. De vassa stenarna och grenarna känns inte mot hennes fötter längre, hon är för koncentrerad. Adrenalinet pumpar ut i kroppen. Hon ser hur han vänder sig om, kommer han hinna före? Rädslan för att inte klara det sprider sig i kroppen på henne, men hon får kraft av de andra barnen som skriker och hejar på henne. Hon springer så snabbt hon kan, men det gör han med. Hon får inte låta honom vinna över henne. Barnen skriker med kraft från hela sina lungor. Hon känner vinden genom håret. Hon kommer allt närmre och närmre. Hon tar ett långt steg och trycker ifrån, precis så att de räcker ända fram. Den skrovliga barken känns underbar mot hennes hand. Hon skriker ut med glädje - ETT TVÅ TRE PANT MIG SJÄLV!

Av Miranda Dahl.